

0525 – 25. mai

Dere er verdens lys! Mat 5: 14.

Når Herren sier at han er verdens lys, og på et annet sted sier til sine disipler: Dere er verdens lys, ligger det absolutt ingen motsetning i disse ordene. Jesu disipler er verdens lys, like sikkert som han selv var det.

Som forsoner for hele verdens synd, står han alene. Der er han suveren, uten noen medhjelper, han trådte vinpressen alene. Men gjennom sitt liv lot han også verden oppleve Guds natur. Og på dette området skal alle Guds barn også følge etter ham. Hver éneste frelst synder kan – og skal – være et levende vitnesbyrd om Guds hellighet og kjærlighet, slik Jesus selv var det her på jord.

Den Allmektige Gud har åpenbart noe av sin visdom akkurat i dette at han omvender sine barn til å være verdens lys. Mye av Guds hellige natur og egenskaper kunne vi se i Guds skapelsesverk. Og ennå klarere er alt dette skildret i hans åpenbarte ord. Men det er bare ganske få mennesker som gransker naturens oppslåtte bok. Og selv den flokken som alvorlig studerer Guds hellige ord, er i den store sammenheng tross alt ikke så mange.

Men Guds barns liv og framferd er den boken som alle mennesker leser. De kristnes liv er en oppslått bok for alle de omgås med. Det kreves ikke noen spesielt skarp evne til å granske deres ord og gjerninger. Nei, både lærd og ulærd legger nøye merke til alt de foretar seg. Og utallige mennesker ville aldri tenkt på å undersøke nærmere Guds åpenbarte ord, hvis de ikke hadde blitt vekket opp for at det er en Gud, ved å se noe av ham selv gjennom hans barns liv.

Når verdens barn ser hvordan Kristi disipler er blitt forvandlet ved troen på evangeliet, da rører dette også ved dem. Og så begynner de ofte å lytte til og undersøke dette evangeliet nærmere, og får til slutt også motta det.

Det som er Kristi universelle menighets plikt, er også hver enkelt menighets og hver enkelt av dens medlemmers plikt. Hver éneste kristne forsamling er satt til å være et verdens lys. For å vise Guds hellighet og kjærlighet. Og på den måten være et middel til at andre syndere skal draes til Frelseren.

Hvis da en forsamling ikke står fram som noe verdens lys, i klar kontrast til den onde og bedratte verden rundt omkring, så fortjener den ikke å kalles en kristen forsamling.

Men la oss huske godt på at fordi hver menighet er satt sammen av forskjellige lemmer, så avhenger også helhetens «kvalitet» av de enkelte lemmene. Hvert lem i menigheten er jo kalt til å være et verdens lys – «et Kristi levende brev, kjent og lest av alle mennesker».

Hvis et lem ikke er et slikt lys, et slikt levende brev fra den kjærlige og hellige Gud, da forkaster han selv sin rett til å tilhøre Kristi menighet. Han er bare til skade, og en skam for menigheten. Og er også til stor skade i verden rundt ham.

Elskede brødre og søstre: Står det slik til med noen av oss? Vi stiller dette spørsmålet, ikke for at noen skal se seg omkring og kaste seg over andre med sin dom. Men at hver og en som kaller seg Jesu disippel, må spørre seg selv: Står det slik til med meg?

Vi ber hver éneste en av dere alle at dere oppriktig undersøker hva det er hos deg, helt konkret hos deg, – i det som ligger bak dine handlinger, eller i dine tanker, ord og gjerninger – som kan hindre Guds rike og hans ære.

Må nå hver éneste en som kaller seg Kristi disippel i fullt alvor stille seg selv dette spørsmålet: «Hva er det hos meg som kan gi menneskene grunn til anklage, og dermed hindre syndere i å omvende seg? Er det sikkert at jeg ikke på noen måte kan være årsak til at en sjel ringeakter Ordet, og ser på all levende kristendom som skinnhellighet?»

Ja, må hver éneste Kristi disippel stille seg slike spørsmål! Hver eneste kristen må nå straks undersøke hva det er hos ham som hindrer Kristi rike. Og utsett så ikke et øyeblikk å søke hjelp til å forandre på dette.

Det kan svi, og det kan smerte. Men la det heller skje nå enn senere. La oss aldri glemme at den grenen som ikke bærer frukt, skal hogges av og kastes på ilden.

Nå er dette egentlig ikke talt til dem som hver dag dømmes og straffes selv. Disse bør tvert imot se bort fra seg selv, og svøpe seg helt inn i Kristi rene drakt. Så deres sjel i ham får den hvile og styrke som trenges til helliggjørelsen.

Nei, her taler vi til dem som tror på evangeliet, men samtidig er lettsindige og ikke bryr seg. Det er disse Luther taler om når han sier: «Her gjelder det å ikke se på deres munn, men på hvordan de lever livet».

Ja, her er det ikke vakker tale som betyr noe. Men først og fremst om du har noe «Ånds og krafts bevis». Det er lett å rose seg av Gud og Kristus. Men om din tro er sann og oppriktig, det vil vise seg i om du også har Den Hellige Ånd i hjertet ditt. Da angriper, binder og korsfester Ånden ditt gamle menneske, og gjør deg ydmyk og full av kjærlighet.

Men du kommer aldri her i livet til å bli fornøyd med din helliggjørelse og kraft, – så sant du er våken, og ikke bedrageren har dysset deg i søvn i din egen innbilte helliggjørelse. Fremdeles kommer du nok alltid til å kjenne mye mer av din synd enn av din hellighet.

Men andre skal kunne se, og i lysere stunder skal du også selv som apostelen kunne bekjenne at «Guds nåde mot deg har tross alt ikke vært forgjeves». Det skal vise seg at med din tro fulgte likevel også de mest nødvendige Åndens frukter, – om enn ikke i den grad som du selv ønsket.